

1 Királyok 1-4.

Sámuel első és második könyve nagyjából Sámuel születésétől Dávid uralkodásának végéig tart.

A Királyok első könyve tovább folytatja Júda és Izrael történelmének bemutatását. A Királyok két könyve körülbelül 400 évnyi időt ölel fel, bemutatván a júdai és az izraeli királyok uralkodását. A Krónikák első és második könyve sok ismétlést tartalmaz a Királyok könyvéből, de a Krónikák csak Júda történelméről szólnak, Izraelről nem.

Az első fejezet így kezdődik:

Amikor Dávid élemedett korú, öreg ember lett

Ez azt jelenti, hogy lassan magatehetetlenné vált. Mások, mint pl. Mózes, életük utolsó napjáig erősek voltak.

Tragikus látvány, amikor valaki öreg korára magatehetetlenné válik, mint pl. Dávid is, aki olyan aktív életet élt azelőtt. Nagyon nem szeretem így látni az én hősömet, de sajnós

nem tudott fölmelegedni, bár betakargatták ruhákkal.

Akkor ezt mondták neki udvari emberei: Keresni kell urunknak, a királynak egy fiatal szüzet, hogy a király szolgálatára álljon, és őt ápolja. Ha ez a karjaidban fekszik, akkor majd fölmelegszel, uram, király!

Keresni kezdtek tehát Izrael egész területén egy szép leányt. Így találtak rá a súnémi Abiságra és bevitték a királyhoz.

Ez a leány igen szép volt, ő ápolta és szolgálta a királyt. De a király nem élt vele. Adónijjá, Haggít fia elbizakodottan ezt mondta

Adónijja Absolon testvére volt.

Adónijjá, Haggít fia elbizakodottan ezt mondta: Én leszek a király! És szerzett magának harci kocsikat, lovasokat és ötven férfit, akik előtte futottak.

Apja azonban életében sohasem vetette szemére, hogy miért tesz ilyet. Absolon után szülte őt anyja, és ő is igen szép termetű volt.

Tárgyalt Jóábbal, Cerújá fiával és Ebjátár pappal, ezek segítették Adónijját, és vele tartottak.

Viszont Cádók pap, Benájá, Jójadá fia, Nátán próféta, Simei és Réi, meg Dávid vitézei nem tartottak Adónijjával.

Egyszer Adónijjá juhokat, marhákat és hizlalt borjúkat áldozott a Zóhelet-kövénel, a Rógél-forrás mellett, és meghívta minden testvérét, a királyfiakat, és a király szolgálatában álló júdaiakat mind.

Nem hívta meg viszont Nátán prófétát, Benáját, a vitézeket, meg a testvérét, Salamont sem.

Akkor ezt mondta Nátán Betsabénak, Salamon anyjának: Nem hallottad, hogy Adónijjá, Haggít fia lett a király úgy, hogy urunk, Dávid nem tud róla?!

Jöjj azért, hadd adjak neked tanácsot, hogyan mentsd meg életedet, és fiadnak, Salamonnak az életét.

Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt neki: Uram, király, te ezt ígérted esküvel szolgálólányodnak: A te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő fog a trónomra ülni! Miért lett akkor Adónijjá a király?

Amíg te a királlyal beszélsz, én is bemegyek utánad, és megerősítem szavaidat.

Betsabé be is ment a királyhoz a belső szobába. A király már igen öreg volt, és a súnémi Abiság szolgálta a királyt.

Betsabé meghajolt, és leborult a király előtt, a király pedig ezt kérdezte: Mit kívánsz?

Az így felelt neki: Uram, te ezt ígérted szolgálólányodnak az ÚRra, Istenedre tett esküvel: A te fiad, Salamon lesz utánam a király, ő fog a trónomra ülni!

Most mégis Adónijjá lett a király úgy, hogy te, uram, király, nem tudsz róla.

Mert sok bikát, hizlalt borjút és juhot áldozott, és meghívta az összes királyfiakat. Ebjátár papot és Jóábot, a hadsereg parancsnokát; csak szolgálodat, Salamont nem hívta meg.

Most azért, uram, király, rajtad van egész Izráel szeme, neked kell kihirdetned, hogy ki ül utánad a trónra, uram, király!

Mert ha majd, uram, király, őseidhez térsz pihenni, akkor engem és fiamat, Salamont lázadóknak fognak tartani.

Még beszélt a királlyal, amikor megérkezett Nátán próféta.

Jelentették a királynak: Itt van Nátán próféta. Erre ő bement a király elé, és arccal a földre borult a király előtt.

Ezt mondta Nátán: Uram, király! Mondtad te azt, hogy Adónijjá lesz a király utánad, és ő fog a trónodra ülni?

Mert ő ma elment, és sok bikát, hizlalt borjút és juhot áldozott; meghívta az összes királyfiakat, a hadsereg parancsnokát, meg Ebjátár papot, és ezek most vele esznek-isznak, és ezt mondják: Éljen Adónijjá király!

De engem, a te szolgálodat nem hívott meg, sem Cádók papot, sem Benáját, Jójádá fiát, sem szolgálodat, Salamont.

Ha az én uramtól, a királytól való ez az intézkedés, akkor miért nem tudtad szolgáliddal, hogy ki ül a trónra utánad, uram, király?

Dávid király válaszolt, és ezt mondta: Hívjátok hozzám Betsabét! Ő bement a királyhoz, és megállt a király előtt.

Akkor a király megesküdt, és ezt mondta: Az élő ÚRra mondom, aki megváltott engem minden nyomorúságból,

hogy amiképpen megesküdtem neked az ÚRra, Izráel Istenére, és megígértem, hogy a te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő ül a trónomra, úgy is cselekszem a mai napon!

Erre Betsabé arccal a földig hajolva leborult a király előtt, és ezt mondta: Örökké éljen az én uram, Dávid király!

Azután ezt mondta Dávid király: Hívjátok hozzám Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójádá fiát! Ezek bementek a király elé.

A király ezt mondta nekik: Vegyétek magatok mellé uratok szolgálóit, és ültessétek fiamat, Salamont az én öszvéremre, és vezessétek le a Gihónhoz!

Cádók pap és Nátán próféta kenje ott fel Izráel királyává, azután fújjátok meg a kürtöt, és mondjátok: Éljen Salamon király!

Azután vonuljatok fel utána, ő pedig jöjjön ide, és üljön a trónomra, és ő legyen helyettem a király! Mert azt parancsoltam, hogy ő legyen Izráel és Júda fejedelme.

Akkor Benájá, Jójadá fia válaszolt a királynak, és ezt mondta: Az ÚR, az én uramnak, a királynak Istene, mondjon áment rá!

Ahogy vele volt az ÚR az én urammal, királyommal, úgy legyen Salamonnal is, és tegye nagyobbá trónját még az én uramnak, Dávid királynak a trónjánál is!

Elment tehát Cádók pap, Nátán próféta és Benájá, Jójadá fia, meg a kerétiak és a pelétiak; Salamont Dávid király öszvéreire ültették, és levezették a Gihónhoz.

Cádók pap pedig kihozta a sátorból az olajosszarut, és fölkenete Salamont. Majd megfújták a kürtöt, és az egész nép ezt mondta: Éljen Salamon király!

Azután fölvonult utána az egész nép, és a nép sípokkal sípolt, és olyan nagy örömmel örvendezett, hogy a föld szinte meghasadt a hangjuktól.

Meghallotta ezt Adónijjá és a nála levő meghívottak mind, amikor a lakoma végén voltak. Jóáb is meghallotta a kürtszót, és ezt kérdezte: Miért van ilyen nagy zaj a városban?

Még beszélt, amikor megérkezett Jónátán, Ebjátár pap fia. Adónijjá ezt mondta: Jöjj be, te derék ember vagy, és biztosan jó hírt hozol.

Jónátán így válaszolt Adónijjának: Nem, mert a mi urunk, Dávid király Salamont tette királlyá.

És elküldte vele a király Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójadá fiát, meg a kerétiakat és a pelétiakat, és a király öszvéreire ültették.

Cádók pap pedig Nátán prófétával együtt királlyá kente őt a Gihónnál. Onnan vonultak föl örvendezve, ezért zajos a város, ennek a hangját hallottátok.

Salamon már ott is ül a királyi trónon.

Sőt a király udvari emberei is odamentek, és így áldják urunkat, Dávid királyt: Tegye Istened Salamon nevét híresebbé a te nevednél és trónját még nagyobbá a te trónodnál! A király meghajtotta magát a fekvőhelyén, azután pedig ezt mondta a király: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki megadta nekem a mai napon, hogy szemem láttára ült utódom a trónra.

A 29.-ik versben, amikor Dávid Betsabéhoz szólt, ezt mondta: *Az élő ÚRra mondom, aki megváltott engem minden nyomorúságból.* Milyen dicső tanubizonyosság ez! De Dávid nem azt mondta, hogy az Úr megóvott minden nyomorúságtól. Az emberek gyakran félreértelmezve azt hiszik, hogy Isten valamiféle természetfeletti módon megóvja őket a problémáktól. De ez nem így van. Isten gyermekeként nagyon sok nehéz helyzettel kell szembenéznünk, nem fognak elkerülni a problémák, a szenvedések és a fájdalmak, de tudom, hogy Isten minden nehézségemből ki fog szabadítani.

A keresztény és a nem keresztény közötti különbség nem az, hogy a kereszténynek nincsenek problémái, mert mindkét esetben sok probléma van. A

különbség az, hogy a kereszténynek ott van a Megváltója, Aki minden nyomorúságból kiváltja őt. A nem keresztényeknek nincs segítségük, így saját maguk a legjobb tudásuk szerint kell kikecmeregjenek, vagy belehaljanak.

Pál apostol írta, hogy „Ő az, Aki megváltott, megvált és meg fog váltani”. De Isten gyermekeként nincsen védelmünk a problémák megjelenése ellen az életünkben. Aki azt hiszi, hogy keresztényként az élete egy élvezetekkel teli rózsalugas lesz, arra még nagyon kemény és nehéz ébredés vár. Az a fontos, hogy tudjam, hogy Isten gyermekeként nehézségeket fogok megtapasztalni mint mindenki más, de az Úr ki fog szabadítani, segíteni fog minden problémám során. Ezért aztán a nehézségek közepette más lesz a hozzáállásom, mint a nem keresztényeké, mert ők nem tudják, hogy mi fog velük történni, de én tudom, hogy az Úr végig fog vezetni és ki fog szabadítani mindenből.

Dávid élete végén is ezt a nagyszerű vallomást teszi: *Az élő ÚRra mondom, aki megváltott engem minden nyomorúságból.*

Ekkor megrémülve fölkeltek mindnyájan, akik Adónijához voltak meghíva, és elment mindenki a maga útjára.

Adónijá azonban félt Salamontól, azért elment, és megragadta az oltár szarvait.

Az oltár sarkain olyan kiemelkedések voltak, amelyek úgy néztek ki, mintha szarvak volnának, és ezeket fogta meg Adonijja.

Jelentették Salamonnak, hogy Adónijá fél Salamon királytól, s ezért megragadta az oltár szarvait, és ezt mondja: Esküdjék meg nekem most Salamon király, hogy nem öli meg fegyverrel szolgálját!

Erre így szólt Salamon: Ha derék ember lesz, egy hajszála sem esik a földre, de ha valami rosszat követ el, akkor meg kell halnia.

Ekkor érte küldött Salamon király, és elhozták az oltártól; ő pedig amint megérkezett, leborult Salamon király előtt. Salamon ezt mondta neki: Eredj haza! Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezt a parancsot adta fiának, Salamonnak:

Én már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Légy erős, légy férfi!

Dávid korábban kitűnő fizikai állapotban volt, de mostanra már legyengült, és halálán van. Isten nem ment fel minket a halál alól, és lehet, hogy a halál előtti elgyengüléstől sem. Aki azt hirdeti, hogy Isten minden gyermeke bővölködő és egészséges életet fog élni, az nem a Bibliát olvassa. Itt láthatjuk, hogy Dávid esetében sem volt így. Egyesek egészségesek egészen a halálig, mások nem. Ezért aztán nem helyes azt sugallni az embereknek, hogy ha pozitívan gondolkodnak, akkor nem kell így szenvedjenek. Ez nem igaz. Gyakran nincs magyarázat arra, hogy miért szenvednek az istenfélő emberek.

Dávid Salamonnak adott tanácsa jól kezdődött, de aztán személyes bosszúállással folytatódott. Ez Dávidra nagyon jellemző, hisz képes volt

hatalmas lelki magasságokban emelkedni, és aztán arra is képes volt, hogy nagyon emberként viselkedjen.

Légy erős, légy férfi!

Tartsd meg, amit Istened, az ÚR rád bízott! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, döntéseit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében. Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel és mindenütt, ahová fordulsz.

Korábban azt írta Dávid:

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Amikor Mózes adta át a vezetést, akkor ő is hasonlóképpen beszélt Józsuéhoz, és azt mondta neki, hogy tartsa meg az Úr parancsolatait és rendelkezéseit, mert akkor minden sikerülni fog neki. A siker titka tehát az Isten törvényeinek való engedelmesség.

Dávid is emlékezteti Salamont Isten ezen ígéretére. De vegyük észre, hogy ennek az ígéretnek feltétele van.

Akkor beteljesíti az ÚR a nekem adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról.

Dávid utódai nem teljesítették a feltételeket, és mire Júda elesett a Babilóni invázióban, arra annyira elfordultak Istentől, hogy ugyanannyira istentelenné váltak, mint a körülöttük levő népek, és a többi nép bálványait imádták. Dávid utódai tehát nem jártak az Úrral, és ezért az utódai nem ültek a trónon többé, mégis a Dávidnak tett ígéret végül Jézus Krisztuson keresztül teljesedett be.

Most pedig Dávid a személyes bosszúállásról szól:

Te is tudod, mit követett el ellenem Jóáb, Cerúja fia, mit tett Izráel két hadseregpáncsnokával, Abnérral, Nér fiával és Amászával, Jeter fiával, amikor meggyilkolta őket; mert úgy ontott vért béke idején, mintha háború lett volna, és úgy mocskolta be vérrel dereka övét és lába saruját, mintha háború lett volna.

Bánj vele bölcsességed szerint, és ne engedd, hogy békében megőszülve jusson a halottak hazájába.

De a gileádi Barzillaj fiaival bánj szeretettel! Legyenek azok között, akik asztalodnál étkeznek, mert ők is mellém álltak, amikor testvéred, Absolon elől menekültem.

Itt van még melletted a benjámini Simei, Géra fia Bahúrimból, aki gyalázatosan szidalmazott, amikor Mahanaimba mentem. Ő ugyan elém jött a Jordánhoz, ezért megesküdtem az ÚRra, hogy nem öletem meg fegyverrel.

Te azonban ne hagyd őt büntetlenül! Bölcs ember vagy te, és tudod, mit kell tenned, hogy ősz fejét vérbe borítva juttasd a halottak hazájába.

Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában.

Dávid negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott.

Azután Salamon ült apjának, Dávidnak a trónjára, és uralma nagyon megerősödött.

Adónijjá, Haggít fia egyszer megjelent Betsabénál, Salamon anyjánál, aki megkérdezte: Békés szándékkal jössz-e? Ő így felelt: Békés szándékkal.

Majd ezt mondta: Beszédem volna veled. Ő így felelt: Beszélj!

Adónijjá ezt mondta: Te is tudod, hogy enyém volt a királyság, és már egész Izráel engem tekintett királyának. De aztán úgy fordult a dolog, hogy a testvéremé lett a királyság, mert neki adta az ÚR.

Most én egy kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! Betsabé így válaszolt: Beszélj!

Arra ő ezt mondta: Kérlek, mondd meg Salamon királynak, téged biztosan nem utasít el, hogy adja nekem feleségül a súnémi Abiságot.

Betsabé azt felelte: Jó, majd beszélek érdekedben a királlyal.

El is ment Betsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónijjá érdekében. A király elébe ment, meghajolt előtte, majd trónjára ült, és széket tétetett az anyakirálynőnek, aki a jobbára ült.

Akkor Betsabé ezt mondta: Egy kis kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! A király így felelt neki: Kérj, anyám, nem foglak elutasítani.

Erre ő ezt mondta: Hadd kapja meg feleségül testvéred, Adónijjá a súnémi Abiságot!

Salamon király így válaszolt anyjának: Miért csak a súnémi Abiságot kéred Adónijjának? Kérd neki mindjárt a királyságot is, hiszen a bátyám ő! Legyen csak az övé, meg Ebjátár papé és Jóábé, Cerújá fiáé!

Akkor megesküdtött Salamon király az ÚRra, és ezt mondta: Úgy segítsen engem az Isten most és ezután is, hogy az életébe kerül Adónijjának ez a dolog!

Most azért az élő ÚRra mondom, aki engem idehelyezett, és apámnak, Dávidnak a trónjára ültetett, és aki ígérete szerint uralkodóházat alapított nekem, hogy meg kell halnia Adónijjának még ma.

Már említettük korábban Absolonnal kapcsolatban, hogy a trónrakerülés egyik jele volt, ha valaki megszerezte az előző uralkodó másodfeleségeit. Ezért Salamon ezt az óhajt még mindig úgy vette, hogy Adonijja a királyságot akarja.

Elküldte azért Salamon király Benáját, Jójadá fiát, aki leterítette őt, úgy hogy meghalt.

Ebjátár papnak pedig ezt parancsolta a király: Menj Anátótba, a földbirtokodra, különben halál fia vagy! Nem akarok ma téged is megöletni, mivel te hordoztad

az én URamnak, az ÚRnak a ládáját apám, Dávid előtt, és együtt szenvedtél el mindent, amit apám elszenvedett.

Így űzte el Salamon Ebjátárt, nem lehetett többé az ÚR papja. Ezzel beteljesedett az ÚR igéje, amelyet Éli házáról mondott Silóban.

Eljutott ennek a híre Jóábhhoz. Jóáb ugyanis Adónijához csatlakozott, bár azelőtt Absolonhoz nem csatlakozott. Ezért bemenekült Jóáb az ÚR sátorába, és megragadta az oltár szarvait.

Az oltár szarvainak megragadása az Istenhez való mélységes könyörgés jele volt.

Amikor jelentették Salamon királynak, hogy Jóáb az ÚR sátorához menekült, és ott áll az oltár mellett, elküldte Salamon Benáját, Jójádá fiát ezzel a paranccsal: Menj, és öld meg őt!

Benája el is ment az ÚR sátorához, és ezt mondta Jóábnak: A király azt parancsolja, hogy jöjj ki! Ő azonban így felelt: Nem megyek, itt akarok meghalni! Benája megvitte a királynak a választ, hogy mit beszélt Jóáb, és mit felelt neki.

Erre azt mondta neki a király: Tedd meg, amit kíván, öld meg, és temesd el! Így háritod el rólam és apám házáról a Jóáb által ok nélkül kiontott vért.

Őt büntesse meg az ÚR azért a vérontásért, hogy megölt két magánál igazabb és jobb embert, fegyverrel gyilkolva meg őket, apámnak, Dávidnak a tudta nélkül: Abnért, Nér fiát, Izráel hadseregparancsnokát és Amászárt, Jeter fiát, Júda hadseregparancsnokát.

Szálljon kiontott vérük Jóáb fejére és utódainak a fejére örökre! Dávidnak és utódainak, házának és trónjának pedig adjon az ÚR békét örökké!

Elment tehát Benája, Jójádá fia, rátámadt Jóábra, és megölte. Hazájában, a pusztában temették el.

Helyette a király Benáját, Jójádá fiát állította a hadsereg élére. Ebjátár helyére pedig Cádók papot állította a király.

Majd elküldött a király, hívatta Simeit, és ezt mondta neki: Építs magadnak házat Jeruzsálemben, és lakj ott, de nem mehatsz el onnan sehová!

Mert tudd meg, hogy ha elmégy, és átléped a Kidrón patakját, meg fogsz halni, és véred a saját fejedre száll!

Simei ezt felelte a királynak: Jól van. Úgy cselekszik szolgád, ahogyan parancsolja az én uram, a király. És jó ideig ott lakott Simei Jeruzsálemben.

Három év múlva azonban Simeinek két rabszolgája elszökött Ákishoz, Maaká fiához, Gát királyához. Simeinek hírül hozták, hogy a rabszolgái Gátban vannak.

Elindult tehát Simei, miután fölnyergelte szamarát, és elment Gátba Ákishoz, hogy megkeresse rabszolgáit. Elment Simei, és visszahozta rabszolgáit Gátból.

Jelentették azonban Salamonnak, hogy Simei elment Jeruzsálemből Gátba, és vissza is tért.

Ekkor hívatta a király Simeit, és ezt mondta neki: Hát nem eskettelek meg téged az ÚRra, és nem figyelmeztettelek, hogy ha elmégy, és bárhova távozol, tudd meg, hogy meg kell halnod?! Te azt felelted nekem: Jól van, engedelmeskedem.

Miért nem tartottad meg az ÚRra tett esküt és a parancsot, amit parancsoltam neked?

Majd ezt mondta a király Simeinek: Tudod te, és jól emlékszel mindarra a rosszra, amit apámmal, Dáviddal szemben elkövettél. Most majd visszahárítja fejedre gonoszságodat az ÚR.

Salamon király pedig áldott lesz, és Dávid trónja erősen fog állni az ÚR előtt örökké.

És parancsot adott a király Benájának, Jójadá fiának, az pedig elment, leterítette Simeit, és az meghalt. És megerősödött a királyi hatalom Salamon kezében.

Salamon elkezdte azt a gyűjtést, aminek nem volt se vége, se hossza. Jóban lett az egyiptomi fáraóval, és elvette a lányát feleségül.

Salamon veje lett a fáraónak, Egyiptom királyának, mert elvette a fáraó leányát. Dávid városába vitte, míg be nem fejezte palotájának, az ÚR házának és a Jeruzsálemet körülvevő várfalnak az építését.

A nép akkor még az áldozóhalmokon áldozott, mert addig még nem építettek házat az ÚR nevének.

Salamon szerette ugyan az URat, és apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be áldozatot.

A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer állatot mutatott be Salamon égőáldozatul azon az oltáron.

Nem kell azt gondoljuk, hogy ezeket az állatokat feláldozták, és utána elégették. Egy ilyen nagy áldozat felajánlás következtében, amelyek főleg békeáldozatok voltak, hatalmas ünnepek fejlődtek ki, miután az Úrnak áldozták az állatokat. A lényeg az volt, hogy az Úrral szembeni hálájuk és szeretetük jeleként áldozták fel ezeket, majd mindenki evett a sült húsból. Isten azt akarta, hogy amikor vele vannak közösségben az emberek, akkor az egy örömnépnep legyen.

Nem tudom, hogy honnan vették az emberek azt a gondolatot, hogy az Istent szomorú és siralmas módon kell tisztelni. Tragikus, hogy az egyház történelme során olyan perióduson ment keresztül, amelynek során kialakult az, hogy minél józanabbnak és komolyabbnak nézel ki, annál igazabbnak gondoltak mások. Ezért aztán minden pap azon igyekezett, hogy minél komolyabb ábrázatot vegyen fel, és még a hangjukat is mélyebbre változtatták, hogy az emberek ebből is azt gondolják, hogy még igazabbak. Ha véletlenül valaki elmosolyodott, akkor azt komolytalannak tartották, mert az emberek egyáltalán nem kapcsolták össze az Úr dicséretét az örömmel.

Isten azt szeretné, hogy az ő dicsőítése tele legyen örömmel, hálaadással, ünnepekkel. Az Istennel való közösség egy keresztény legnagyobb öröme kellene legyen, és az Istennel való valódi közösségben töltött idő mindig fel kellene töltsen a lelket, hogy élvezd és örülj az Úr dicsőségének és jóságának.

Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked!

Ha Isten tőled kérdezné meg ezt, akkor mit kérnél? Ha igazán őszinte vagy, akkor ez sokmindent elárul. A válasz felfedné azt, hogy valójában testben vagy lélekben élsz-e. Ha nagy gazdagságot, hírnevet vagy dicsőséget akarnál magadnak, akkor ez azt jelenti, hogy valahogy még mindig abban az illúzióban ringatod magad, hogy egy nap talán megtalálod a testeden keresztül a kielégülést. De ha a válaszod ez lenne: „Azt szeretném Istenem, ha csak Veled járnék, közeli kapcsolatban Veled, és az lennék, akit Te akarsz, Uram”, vagy ha a válaszod a lelki dolgok körül lenne, akkor ez azt mutatná, hogy a szíved Isten dolgait akarják .

Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgálóddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálódat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. És a te szolgáló választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. Adj azért szolgálóknak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?!

Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon.

Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem engedelmeskedve tudj kormányozni, ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem.

Később, az ötödik fejezet 9.-ik versétől olvashatjuk:

Isten adott Salamonnak igen nagy bölcsességet és értelmet. Olyan sok bölcs gondolata volt, mint a tenger partján a homok.

Nagyobb volt Salamon bölcsessége a keleten lakó emberek bölcsességénél és az egyiptomiak minden bölcsességénél.

Bölcsőbb volt Salamon minden embernél, az ezráhi Étánnál, Hémánnál, Kalkólnál és Dardánál, Máhól fiainál is, úgyhogy híres lett valamennyi nép körében.

Háromezer példabeszédet mondott és ezeröt éneket szerzett.

Beszélt a fákról, a libáni cédrustól kezdve a falból kinövő izsópig, és beszélt az állatokról, a madarokról, a csúszómászókról és a halakról.

Jöttek is az emberek minden nép közül, hogy hallgassák Salamon bölcsességét, sőt a föld királyai közül is mindazok, akik hallottak bölcsességéről.

Mivel nem kértél magadnak nagy gazdagságot, mondta az Úr, ezért megadom neked a bölcsességet, és ezen kívül azt is megadom, amit nem kértél:

Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. Ha az én utaimon jársz, és megtartod rendelkezéseimet és parancsaimat, ahogyan apád, Dávid tette, akkor hosszú életet adok neked.

Az alapelvet Krisztus mondta ki:

keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.

Nem helyes viszon azt gondolni, hogy a gazdagság a lelkeség vagy a jó erkölcs jele. A gazdagságnak nem sok köze van az erkölcshöz, hanem gyakran akadályt jelent, akár csak Salamon esetében. A hírnév is akadály lehet, és Salamon esetében is így volt ez.

A Biblia azt mondja, hogy ne vágyakozzunk a meggazdagodásra. Ez semmiképp sem lehet életed célja. Akik viszont gazdaggá válnak, azok „különféle kísértésekbe esnek, amelyek az emberek lelkét pusztulásba taszítják.” A Biblia azt is mondja, hogy ha a gazdagságod növekedni kezd, akkor ne fordítsd a szíved a pénz felé, hanem maradj meg az Úr felé fordított szívvel. Sose bizzál a gazdagságban, hanem csak az Úrban.

Isten tehát többet ígért Salamonnak, mint amennyit ő kért tőle. Ez ismét csak Isten kegyelmére való utalás, hisz Ő mindig többet ad nekünk, mint amennyit mi kérünk Tőle:

Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk. Isten örömmel és nagy élvezettel ad jó ajándékot gyermekeinek. Ő nagyon örül, ha adhat nekünk, ugyanúgy, ahogy mi örülünk, ha bármit is adhatunk a gyermekeinknek vagy unokáinknak.

Azután fölébredt Salamon, és látta, hogy álmodott. De amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az ÚR szövetségládája elé, és égőáldozatokat mutatott be, békeáldozatokat készített, és lakomát rendezett minden szolgájának.

Abban az időben két parázna nő jelent meg a királynál, és megálltak előtte.

Az egyik nő ezt mondta: Kérlek, uram, én ezzel a nővel egy házban lakom, és én ott szültem nála abban a házban.

Három nappal azután, hogy szültem, ez a nő is szült. Csak magunk voltunk a házban, nem volt velünk senki idegen; kettőnkön kívül senki sem volt a házban.

De egy éjjel meghalt ennek a nőnek a fia, mert ráfeküdt.

És fölkelt éjfélkor, elvette mellőlem a fiamat, amíg szolgálólányod aludt, és a keblére fektette, az ő halott fiát pedig az én keblemre fektette.

Amikor reggel felkeltem, hogy megszoptassam a fiamat, láttam, hogy halott. De amikor reggel jól megnéztem, kitűnt, hogy nem az a fiú volt, akit én szültem.

Ekkor a másik nő ezt mondta: Nem úgy van! Az én fiam él, a te fiad az, aki meghalt. Amaz viszont ezt mondta: Nem igaz! A te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él! Így vitatkoztak a király előtt.

Akkor ezt mondta a király: Ez azt állítja: az én fiam él, a te fiad halt meg. Amaz meg ezt mondja: nem igaz; a te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él.

Azért ezt mondta a király: Hozzatok ide egy kardot. Oda is hoztak egy kardot a királynak.

A király ezt parancsolta: Vágjátok ketté az élő gyermeket, és adjátok oda egyik felét az egyiknek, másik felét a másiknak!

Ekkor azt mondta az élő gyermek anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém, se a tiéd, vágjátok ketté!

Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta: Adjátok annak az élő gyermeket, és ne öljétek meg, mert ő az anyja!

Egész Izráel meghallotta ezt az ítéletet, amelyet a király hozott, és félelemmel tekintettek a királyra, mert látták, hogy isteni bölcsesség van benne, és így szolgáltat igazságot.

A negyedik fejezetben olvashatjuk azoknak a hercegeknek a nevét, akik Salamon uralkodása alatt nagy hírnévnek örvendtek. Majd ezek után a tizenkét tisztviselő is fel van sorolva, akik a király házában élmezését látták el. Mindegyikük az év egyik hónapjában került sorra. Elég jó munkahely: egy hónap munka, tizenegy hónap szabadság..., de ez nem egészen így volt, mert a tizenegy hónap alatt bizonyára azt gyűjtötték össze, ami az alatt az egy hónap alatt szükséges volt. Hatalmas mennyiségű ételre volt szükség, hogy ellásák Salamon háztartását, de ne feledjük, hogy a feleségek és a másodfeleségek ezren voltak, meg ott volt a sok szolga.

Az ötödik fejezet 2.-ik verstől olvashatjuk a napi mennyiségeket:

Salamon udvarának ennyi élelemre volt szüksége naponként: harminc kór finomlisztre és hatvan kór kenyérlisztre,

tíz hizlalt marhára, húsz sovány marhára és száz juhra, a szarvasokon, gazellákon, őzekén és hizlalt szárnyasokon kívül.

Mivel ő uralkodott mindenütt az Eufráteszen innen Tifszahótól Gázáig, minden királyon az Eufráteszen innen, ezért mindenfelől békesség volt körülötte.

Az élelmet felváltva minden törzs területéről szerezték be.

Salamonnak volt negyvenezer harci kocsihoz való lova az istállóiban, és volt tizenkétezer lovasa.

Ez úgy tűnik, mintha túlzottan nagy szám lenne, és az ember sokáig azt hitték, hogy itt a Biblia túlzásba esett. De aztán az ásatások során hatalmas istállók kerültek elő Salamon idejéből, és ez a szám már egyáltalán nem tűnik túlzónak.

A helytartók, ki-ki a maga hónapjában, ellátták Salamon királyt és mindazokat, akik Salamon király asztalához jártak; nem volt hiány semmiben.

Árpát és szalmát is szállított mindegyik a lovak és paripák számára, arra a helyre, ahová kellett, előírás szerint.

Isten adott Salamonnak igen nagy bölcsességet és értelmet. Olyan sok bölcs gondolata volt, mint a tenger partján a homok.

Nagyobb volt Salamon bölcsessége a keleten lakó emberek bölcsességénél és az egyiptomiak minden bölcsességénél.

Bölcsőbb volt Salamon minden embernél, az ezráhi Étánnál, Hémánnál, Kalkólnál és Dardánál, Máhól fiainál is, úgyhogy híres lett valamennyi nép körében.

Háromezer példabeszédet mondott és ezeröt éneket szerzett.

Több példabeszéd is szól a gyermekek fegyelmezéséről, mivel Salamon megfigyelhette apja, Dávid hibáit. Korábban azt olvashattuk, hogy Dávid sohasem fegyelmezte Adoníjját, és persze ő később fellázadt apja, Dávid ellen. Lehet, hogy ezért írta Salamon az egyik példabeszédben, hogy: *A gyermek szívéhez hozzátartozik az ostobaság, de a fenyítő bot kiűzi belőle.*

Azt is írta, hogy „Kíméld a botod, és akkor elkényezteted a gyereket.” A fiam azt gondolta, hogy ez egy parancsolat a szülőknek, hogy kényeztessék el a gyereket... Érdekes, hogy az emberek milyen érdekes módokon tudják értelmezni az Írásokat a saját maguk előnyére.